

சாண்டியேயன்



கவர்ந்த கண்கள்

பாஷா பதப்பகம்

சாண்டியேயன்

முதற் பதிப்பு : செப்டம்பர், 1981
 இரண்டாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1982
 மூன்றாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 1985
 நான்காம் பதிப்பு : ஜூன், 1988
 ஐந்தாம் பதிப்பு : மார்ச், 1994
 ஆறாம் பதிப்பு : மே, 1997
 ஏழாம் பதிப்பு : மார்ச், 2000
 எட்டாம் பதிப்பு : ஜனவரி, 2003

Copy rights with the Author

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 30-00

- Title : Kavarntha Kangal
- Author : Sandilyan
- Language : Tamil
- Edition : Eighth Edition, January, 2003
- Pages : 165
- Price : Rs. 30-00
- Published by : VANATHI PATHIPAKAM
 13, Deenadayalu Street,
 T. Nagar, Chennai - 600 017.

அச்சிட்டோர் :

எம்.எஸ். பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ், சென்னை - 600 014.

பதிப்புரை

தேசிய ஒருமைப்பாட்டைப் பற்றியும் அரிஜன முன்னேற்றம் பற்றியும் இப்பொழுது அதிகம் பேசப்படுகிறது. இதற்காகக் கீழ்த்தர மக்களுக்கு அதுகூலமான சட்டதிட்டங்களும், வசதிகளும், நல்வாய்ப்புகளும் இப்பொழுது ஏற்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. ஆனால், எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இத்தனை நற்பணிகளையும் மகான் ஸ்ரீ ராமாநுஜர் ஒருவரே செய்து விட்டார். ஆனால், அவற்றை மக்கள் அநுசரிக்காமல், ஜாதிபேதங்களும், மதமாச்சரியங்களும், மதமாற்றங்களும் பெருகி நாட்டைப் பெருங்குழப்பத்துக்குள்ளாக்கியிருக்கின்றன. ஸ்ரீ ராமாநுஜர் செய்த புரட்சிகளையும், ஸ்ரீ ராமாநுஜ தத்துவங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு மனித ஸேயம் வளரவும், மதமாச்சரியங்கள் ஒழியவும், எல்லோரும் 'சமம்' என்ற சமத்துவ எண்ணங்கள் பரவவும் பிரபல நாவலாசிரியர் உயர்திரு. சாண்டியல்யன் பேனாவி லிருந்து மக்களின் கருத்தைக் கவரக்கூடிய மிக அற்புதமான நாவல் பிறந்துள்ளது. இந்தக் 'கவர்ந்த கண்கள்' நாவலை உருவாக்க அநேக கிரந்தங்களையும் உபநிடதங்களையும் படித்து அவற்றை அடிநாதமாகக் கொண்டு உருவாக்கியதாகவும், தாமே அவற்றினால் பலன்கள் அதிகம் பெற்றதாகவும், ஆசிரியர் திரு. சாண்டியல்யன் குறிப்பிடுகிறார் தம் முன்னுரையில். இது முதலில் நம் நெஞ்சைக் கவர்கிறது.

இந்த அற்புதமான 'கவர்ந்த கண்கள்' நாவலைப் படித்து மக்கள் யாவரும் நற்பயனைப் பெறவேண்டும்

என்ற நல்ல நோக்கத்தில், இந்த ஒப்பற்ற நவீனத்தை வானதி பதிப்பகத்தில் வெளியிட்டுள்ளேன். இதைப் படித்துப் பலன் பெறுங்கள். மற்றவர்களையும் படிக்கத் தூண்டிப் பயன்பெறச் செய்யுங்கள்.

மனித நேயமும், மக்களில் ஒருவருக்கொருவர் அன்போடு உதவுகின்ற பக்குவமும் யாவரும் சகோதரர், அனைவரும் சமம் என்ற உணர்வும், ஒற்றுமை உணர்ச்சியும் நாட்டில் பெருகி வளர இந்த நாவல் நிச்சயம் பயன்படும்.

நற்சிந்தனைகளையும் நற்கருத்துக்களையும் நற்பயன்கள் பலவற்றையும் விளைவிக்கப்போகும் நல்லதொரு நாவலை உருவாக்கிய, பிரபல நாவலாசிரியர் திரு. சாண்டில்யன் அவர்களுக்கு என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மக்களிடம் ஆசிரியர் திரு. சாண்டில்யனுக்கும், எனக்கும் நம்பிக்கை நிறைய உண்டு. இந்த நாவல் மக்கள் கன்களை மட்டுமல்ல; கருத்துக்களைக் கவரும், நல்லபல புரட்சிப் பூக்களைச் சொரியும் புத்தகமாக அமையும் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. மனித நேயம் வளர, அதற்கு இந்தப் புனிதமான புத்தகம் பயன்படும். நாட்டில் சமதர்ம நல்லொளி பரவ இந்தப் புத்தகத்தைப் பயன்படுத்துங்கள். அனைவருக்கும் வாங்கிப் பரிசளியுங்கள்.

அன்புள்ள,

ஏ. திருநாவுக்கரசு

வானதி பதிப்பகம்

முன்னுரை

சீமதிருஷ்டி என்ற சொல்லுக்குச் சரியான பொருள் சொல்ல வேண்டுமென்றால் ஸ்ரீராமானுஜன் என்று சொல்ல வேண்டும். வையகம் வாழ்விக்க வந்த ராமானுஜன் சகலஉயிர்களையும் சமமாக நோக்கினார். அவருடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தில் பிராம்மணன், நீசன், பிற்குலத்தவன் என்ற வேறுபாடுகள் கிடையாது. ஒரே ஒரு ஜாதி மட்டும் உண்டு. அதுதான் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜாதி. அந்த ஈடு இணையற்ற ஜகதாசார்யனின் வாழ்க்கையின் ஒரு சிறு நிகழ்ச்சிதான் 'கவர்ந்த கண்கள்' எனும் இந்தக் கதை.

இதைக் கதை என்று சொல்வது கூடப் பொருந்தாது. அனைத்தும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள். கதை ஓட்டத்துக்காகக் காவிரிக்கரை, அரசன், அரண்மனைச் சித்திரக்கூடம், இந்தச் சில இடங்களில் சில அம்சங்களை அமைத்திருக்கிறேன். பொன்னாச்சியின் கண்களில் வில்லிதாசன் மோகம் கொண்டதாக வரலாறு இருக்கிறது. அவன் அந்தக் கண்களில் ஈடுபட்டுப் பெருமானை கூட பார்க்காதிருந்ததையும், ஸ்ரீ ராமானுஜன் அவனையும் பொன்னாச்சியையும் ஆட்கொண்டதையும் 'பிரபன்னாமிருதம்' என்ற வைணவ நூல் தெளிவாகச் சொல்கிறது.

அந்த நூலையும் மகாவித்வான் ஸ்ரீ வி ஆர். ஸ்ரீ நிவாஸ்யங்கார் எழுதிய, "The life and Teachings of Sri Ramanuja" என்ற நூலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்தக் கதையை எழுதினேன். எனக்கு அதிக வேலை கொடுக்காத கதை இது ஒன்றுதான். உண்மை நிகழ்ச்சிகளே கதை போலிருந்ததால் அதைத் திருப்பிச் சுவையாகச் சொல்லும் வேலையைத்தான் நான் செய்திருக்கிறேன். சில மாற்றங்களைக் கதை அமைப்பை ஒட்டுவதற்காகச் சேர்த்திருக்கிறேன். உண்மை நிகழ்ச்சிகளை எள்ளளவும் பாதிக்காத மாற்றங்கள் அவை. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தின் மகாத்மியத்தை மக்கள் அறியும் பொருட்டு சில வேதாந்த விஷயங்களையும் புகுத்தியிருக்கிறேன். ஆனால் எதுவும் கதைக்குப் புறம்பானதல்ல.

நாம் இப்பொழுது எவ்வளவோ புதுப்புது வார்த்தைகளைக் கேள்விப்படுகிறோம். "National Integration" அதாவது தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற சொல் அடிக்கடி கேட்கப்படுகிறது. Harijan up-lift, "ஹரிஜனமுன்னேற்றம்" என்ற சொல்லையும் கேட்கிறோம். இதற்காக கீழ்த்தர மக்களுக்கு அனுகூலமான சட்டதிட்டங்களும், வசதிகளும் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. இத்தனையும் ஜாதிகளை ஒன்றுபடுத்தவில்லை. இந்த சட்டதிட்டங்களுக்குப் பிறகு மக்களிடமிருந்த சாதி வெறுப்பும், சாதிப் பிரிவினை மனப்பான்மையும் அதிகமாகி விட்டன. சாதிச் சங்கங்கள் என்று மில்லாத அளவுக்குத் தோன்றிவிட்டன, அரசாங்கம் ஏதும் செய்ய முடியவில்லை.

மேற்சொன்ன அத்தனை பணிகளையும் அரசாங்க உதவியின்றி, பிறர் உதவியின்றி, ஒரே ஒரு மகான் தனது ஆயுட்காலத்தில் அதாவது,

ஜாதி வித்தியாசங்கள் அதிகமாயிருந்த காலத்தில், வைதீகம் மும்முரமாயிருந்த காலத்தில், செய்து முடித்தார். அந்த மகான்தான் ஸ்ரீ ராமானுஜர்.

ஸ்ரீ ராமானுஜர் செய்த புரட்சிகளில் சிலவற்றை மட்டும் சொல்கிறேன். முஸ்லிம் பெண்ணைப் பெருமாளுக்குத் திருமணம் செய்வித்து அவளுக்குத் துலுக்கநாச்சியார் என்ற பட்டம் சூட்டினார். அவளை வைதீகர்கள் வழிபடும்படி செய்தார். பீபி நாச்சியாரைத் திருப்திப்படுத்த பெருமாளுக்கு லுங்கியைக் கட்ட ஏற்பாடு செய்தார். அவள் ஆகாரமான ரொட்டியும் பாலும் பிரதி தினம் காலையில் தயாரிக்கப்பட்டு, அவளுக்கு நிவேதனம் செய்த பின்பு பெருமாள் சாப்பிடும் படி செய்தார்.

ஆதிதிராவிடர்களை காந்திஜி ஹரிஜனங்கள் (விஷ்ணுவின் குழந்தைகள்) என்று அழைத்தார். ஆனால் ஸ்ரீ ராமானுஜர், அவருக்கு ஒரு படி மேலாகத் திருக்குலத்தார் (மகாலக்ஷ்மியின் குலத்தார்) என்று அழைத்து, அவர்களை ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே ஆலயப் பிரவேசம் செய்வித்தார்.

இக்கதையின் நாயகன் வில்லிதாஸன். வில்லி என்ற பிற்போக்கு வகுப்பைச் சேர்ந்தவன். தாசியை மணந்தவன். இருவரையுமே ஸ்ரீ ராமானுஜன் தமது மடத்தில் சேர்த்துக் கொண்டார். வில்லியை பிராம்மணர்களுக்கும் மேலாக நடத்தினார். காவேரி நீரோட்டத்துக்குப் போகும்போது முதலியாண்டான் கையையும், நீராடி ஆசாரமாகத் திரும்பும்போது வில்லி தாஸன் தோளையும் பிடித்துக்கொண்டு வந்தார். அவன் மகிமையை வைதீகர்களுக்கு உணர்த்திய வீதம் இந்தக் கதையில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தக் கதையை எழுதியதை ஒரு புண்ய கைங்கர்யமாகக் கருதுகிறேன். இதை எழுதுவதற்காக நான் படித்த கிரந்தங்களினால் நான் பயனடைந்திருக்கிறேன். அந்த பயனை என் வாசகர்களுடன் பங்கிட்டுக் கொள்ளவே இதை எழுதினேன்.

இந்த சமயத் தொடர்கதையை இரண்டு ஆண்டுக் காலம் சளைக்காமல் வெளியிட்ட சமயப் பத்திரிகையான “சீதாசார்ய”னுக்கும், இதைப் புத்தகமாக வெளியிட முன் வந்துள்ள வானதி அதிபர் உயர்திரு. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கும் நான் பெரிதும் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

சென்னை-17
13-9-81

சாண்டில்யன்

1. படி ஏறி வந்த பாவை

கிருங்கல் படித்துறையின் உச்சிப்படியில் உட்கார்ந்திருந்த வண்ணம் கண்ணெதிரே விரிந்த அந்த விந்தைக் காட்சியைத் தனது வீரக் கண்களால் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமடைந்து கொண்டிருந்தான் அந்தக் கட்டிளங்காளை. எதிரே சுழன்ற அந்த இரு கண்களையும் அவன் பார்ப்பது முதல் தடவையல்ல; பல முறை பார்த்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு முறை பார்த்த போதும் அந்தக் கண்களில் சுழற்சி, அவன் மனத்தைச் சுழற்றவே செய்தது. சுழற்றிய சமயங்களில் அவன் சுயநிலை மறப்பான், வேறு ஒரு சொர்க்க பூமிக்குச் செல்லுவான்.

காவிரி வெள்ளம் அந்தப் படித்துறையை அணைத்து ஓடிய இடங்களை அடுத்து இருபெரும் சுழிகளை வளையவிட்ட வேகமும் அழகும் அந்த வாஸிபன் மனத்தில் எத்தனையோ இன்ப ஜாலங்களைக் கிளப்பி விட்டிருந்தன. ‘இவளும் கவேரன் என்ற அரசனின் மகள்தானே. அப்படியிருக்க இங்கு வரும் எல்லோரையும் இந்தக் கண்களால் ஏன் பார்க்கிறாள்?’ என்று சில சமயங்களில் தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். “அவள் பார்த்தாலென்ன? அவள் கண்களைப் பார்க்கும் சக்தி எல்லோருக்குமா

இருக்கிறது? எத்தனை பேர் தினந்தோறும் இங்கு நீராடிச் செல்கிறார்கள்; அவர்கள் இந்த அருள் கண்களைப் பார்க்கிறார்களா? ரசிக்கிறார்களா? இல்லையே. வருவது, முழுகுவது, கரையேறுவது, இதைத் தவிர வேறென்ன செய்கிறார்கள்?" என்று உலகத்தின் மீது குறை கூறினான் அந்த வாலிபன். "இது மட்டுமா? அந்தக் கண்களிடம் நெருங்கவும் அஞ்சுகிறார்கள். அருகில் போனால் அன்னையின் வெள்ளக் கண்கள் தங்களை இழுத்து மூழ்கடித்து அழுத்திவிடுமோ என்ற பயம் அவர்களை விட வில்லையே" என்றும் அனுதாபப்பட்டான் அவன்.

இப்படிப் படி உச்சியில் உட்கார்ந்து காவிரி வெள்ளம் சுழன்று ஓடியதால் விளைந்த இரு கண்களைப் பார்த்துப் பார்த்து, தான் ஆனந்தப்பட்டும், பிறரை நிந்தித்தும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த வாலிபன் கண்களுக்குத் திடீரென அந்த விந்தை விழிகள் பளிச்சிட்டுத் தன்னை அழைத்ததாகத் தோன்றியதால் உட்கார்ந்த இடத்திலிருந்து எழுந்திருந்து நின்றான். காலைச் சூரியனின் ஒளி அந்த இரு சுழல்களிலும் பட்டு அக்கண்களை ஒளிமயமாக அடித்ததால் அவை தந்த மயக்கம் அதிகமாகவே, அந்த வாலிபன் அவற்றில் தேங்கிய தனது கண்களை வாங்காமலே பல விநாடிகள் நின்றான்.

அவன் அப்படிப் பார்ப்பதைப் படித்துறையில் நீராடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரியவர் பார்த்தார். "ஒரு வேளை சுழலுக்குப் பயந்து அவன் நீரில் இறங்காதிருக்கிறானோ" என்று சிந்தித்த அவர்

அவன் உடல் வாளிப்பைப் பார்த்து, "சேச்சே! ஒருக்காலுமிருக்காது. இவனுக்கும் பயத்துக்கும் மிகவும் தூரம்" என்று சற்று உரக்கவே சொன்னார். அவர் பக்கத்தில் நீராடிக் கொண்டிருந்த அவர் பெண், "என்னப்பா சொல்கிறீர்கள்?" என்று வினவினாள்.

"ஒன்றுமில்லை யம்மா. அதோ அந்த வாலிபனைப் பார்" என்றார்.

அந்தப் பெண் தனது கண்களை அந்த வாலிபன் மீது திருப்பினாள். காலை வெயிலில் காவிரிப் படித்துறை உச்சியில் நின்ற கட்டுமஸ்தான அவன் தேகம் பொன்னிறமாகப் பளபளத்தது. திரண்டு உருண்ட கைகள் அவன் இணையிலா வலுவுக்கும் உழைப்புக்கும் சான்று கூறின. அகன்ற திண்ணிய மார்பு அவன் எலும்பில் ஒன்றைக்கூட வெளியே காட்டாமல் இரும்புப் பாளம்போல் இருந்ததால், அந்த மார்பில் தாக்கும் எதற்கும் அவஸ்தை தான் என்பது மிக நன்றாகத் தெரிந்தது. உறுதியுடன் படியில் பரவி நின்ற கால்கள் வயிரம் பாய்ந்த மரத்தின் கிளைகளை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்தன. அவன் இடை சிறுத்திருந்தது. ஆனால், விசாலமான முகத்தின் இரு கண்கள் ஈட்டிகளைப் போலக் காலை வெயிலில் ஜொலித்தன. வதனத்தின் மேலே காகபஷங்களைப் போலக் காட்சியளித்த கருத்த முரட்டுக் குழல்கள் நட் நடுவில் வகிடு எடுக்கப்பட்டு இருபுறமும் வெட்டிவிடப்பட்டு தொங்கிக் கொண்டிருந்த விதம்கூட அந்தப்

பெண்ணின் பார்வைக்கு பிரமிப்பை ஊட்டியது. அவனை இப்படி ஆராய்ந்த பின்பு தந்தையை நோக்கி, “நல்ல பலசாலியப்பா அவர்” என்று கூறினாள் அவள்.

“ரசிகனுங்கூட” என்றார் அவள் தந்தை.

“எப்படிப் புரிந்து கொண்டீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

“அவன் நீண்ட நேரமாக வெள்ளத்தில் தெரியும். அந்தச் சுழல்கள் இரண்டையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றார் பெரியவர்.

அந்தப் பெண்ணும் தன் விழிகளால் அந்தச் சுழல்களை நோக்கினாள். “இத்தனை நேரம் நான் அவற்றைக் கவனிக்கவில்லை. கண்களைப் போலவே தெரிகின்றன அப்பா” என்றாள் வியப்பு நிரம்பிய குரலில்.

“நமக்கு அவன் கண்கள் இல்லை” என்றார் பெரியவர். “அம்மா! ரசிகன் பார்வையே வேறு” என்று சிலாகித்த பெரியவர், “சரி சரி! சீக்கிரம் கரையேறு” என்று பெண்ணைத் துரிதப்படுத்தினார்.

அந்தப் பெண் அவசர அவசரமாகத் தனது சேலையைக் கட்டிக் கொண்டாள். சேலையின் கால்பாகத்தால் உடலைச் சுற்றி, மீதி முக்கால் பாகத்தை முறுக்கிப் பிழிந்து தோளில் போட்டுக் கொண்டாள். பிறகு துலக்கி வைத்திருந்த குடத்தில் நீரை மொண்டு ஒரு அசைவு அசைத்துக் குடத்தைத் தூக்கி இடையில் தாங்கி இரண்டு படிகள் ஏறினாள், தலைகுனிந்து படிகளை நோக்கிய வண்ணம்.

அந்தச் சமயத்தில் உச்சிப்படியிலிருந்த வாஸ்பன் காவிரியின் சுழற்கண்களைப் பார்த்த வண்ணம் வேகமாக இறங்கியதால் அவளைப் பார்த்தானில்லை. திடீரென அவன் உடல்குடத்தின் மீது மோதியதால், குடம் இடையை விட்டுப் படிகளில் விழுந்து பலமாக ஆட்சேபித்து, ஒலிகளை எழுப்பிய வண்ணம் உருண்டோடியது. அந்த வாஸ்பன் அப்பொழுதுதான் இந்த உலகத்துக்கு வந்திருக்க வேண்டும். “மன்னிக்க வேண்டும்” என்று சொல்லிக் கொண்டு குனிந்தான் குடத்தை எடுக்க. குடத்தை எடுக்கவில்லை அவன். இருந்த இடத்திலிருந்து நகரவும் இல்லை. அந்தப் பெண்ணின் கண்களைக் கண்டு பிரமித்துச் சிலை யென நின்றான்.

சீற்றம் நிறைந்த அவன் கண்கள் அவனை நோக்கின. சீற்றத்தை அவன் காணவில்லை. அவற்றின் ஆழத்தை, சுழற்சியைக் கண்டான், கவர்ச்சியைக் கண்டான். “காவிரியின் சுழல் கண்கள் இவற்றுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது” என்று திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டான். திரும்ப வெள்ளக் கண்களை நோக்கி அவன் கண்கள் திரும்பவில்லை. காவிரிப்படியில் ஏறி வந்த அந்தக் கட்டழகியின் காந்தக் கண்களில் தன் பார்வை, இதயம், உணர்ச்சி—அனைத்தையும் பறி கொடுத்து நின்றான்.

இப்படி அந்த வாஸ்பன் தன்னை உற்றுப் பார்த்ததால் அவன் வெட்கத்தால் இமை கொட்டினாள் ஒரு முறை. அது அவன் இதயத்திலே

அழிக்க முடியாத பிரமையை விளைவித்து விட்டது. படியேறி வந்து தன்னைப் பைத்தியமாக அடித்து விட்ட அந்தப் பாவையாராயிருக்கும் என்று எண்ண மிட்டான் அவன். சட்டென்று அவள் தனது பார்வையை அகற்றிக் குடத்தை எடுக்கப் படிகளில் இறங்கிச் சென்றாள். திரும்ப ஏறிவந்தபோது அவனைப் பார்க்கவில்லை அவள். வேறு பக்கம் திரும்பி அன்ன நடை நடந்து அவன் கண்களிலிருந்து மறைந்து விட்டான்.

வாலிபன் நடக்கவுமில்லை, பழையபடி உட்கார்வும் இல்லை. காவிரி வெள்ளத்தின் இரு சுழற்சிக் கண்களைப் பார்க்கவும் இல்லை. நின்ற இடத்தில் கற்சிலையென நின்றான். படியேறி வந்த அந்தப் பாவையின் கண்கள் அவன் இதயத்தை வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. காவிரியின் விழிகளிலிருந்து தன் இதயம், ஆத்மா, உணர்ச்சிகள் அத்தனையுமே ஈர்த்துக் கொண்ட அந்தக் கட்டழகியின் இரு வண்டு விழிகளையே நினைத்த அந்த வாலிபன் சுயநிலை இழந்து கிடந்தான்.

2. இறங்கி வந்த ஏந்திழை

மருங்கில் குடத்தை ஏந்தி மலர்கால்களை திடமாக வைத்துப் படிகளில் ஏறி மேலே இருந்த மரங்களின் ஊடே சிறிது நடந்து பிறகு கரைமேடு ஏறிய ஏந்திழை, அந்த வாலிபனின் புறக்கண்களுக்கு மறைந்து விட்டாளேயொழிய, அகக் கண்களிலிருந்து கடுகளவும் மறையவில்லை. அவள் நடையழகையும் நடையால் அசைந்த இதர லாவண்யங்களையும் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டே இருந்த அந்த வாலிபன், அவள் தனது கண்களிலிருந்து மறைந்ததும் மெதுவாக அவள் சென்ற திக்கை நோக்கி நடக்கலானான். பெண்களைத் தொடர்ந்து போவது கண்ணியத்துக்கும் பண்பாட்டுக்கும் முரண்பாடு என்ற காரணத்தால் சற்று எட்டவே நடந்து சென்ற அந்த வாலிபன், அவள் கடந்த உறையூரின் அரசவீதியைத் தானும் கடந்தான். அந்த வீதியின் நடுவிலிருந்த அரண்மனையில் புகுந்த போது அதில் தானும் புகுந்தான். அவள் அந்தப்புரத்தின் பகுதியில் மறைந்ததும், அதற்கு மேல் செல்ல இஷ்டப்படாமல் திரும்பக் காலடி எடுத்து வைத்தபோதுதான் காவலனொருவன் அவனை நெருங்கி வந்து, “ஐயா! எங்கு வந்தீர்கள் இத்தனை காலையில்?” என்று விசாரித்தான். அந்த வாலிபனைத் தலைதாழ்த்தி வணங்கவும் செய்தான்.

அந்த வணக்கத்தை ஒரு புறமாகத் தலையைச் சாய்த்தப் பெரிய பிரபுவைப் போல் ஏற்றுக்கொண்ட அந்த வாஸிபன் பதிலேதும் சொல்லாமல், மறுபடியும் திரும்பி அந்தப்புரக் கட்டடங்கள் மீது கண்களைத் திருப்பினான். அந்தச் சமயத்தில் காவிரியில் அவன் கண்ட பெரியவர் பெண்ணை விட்டுத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். அந்த வாஸிபனை அணுகி, “அப்பா! நீ யார்? அரண்மனையைச் சேர்ந்தவனா?” என்று விசாரித்தார் மிக அன்புடன்.

அவர் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லு முன்பு, அவசரப்பட்டுப் பேச முயன்ற காவலனைக் கண்ணின் ஒரு பார்வையாலேயே அடக்கிய அந்த வாஸிபன், “ஆம் பெரியவரே! ஒரு வகையில் அரண்மனையைச் சேர்ந்தவன்தான்” என்று பதிலளித்தான்.

பெரியவர் அவனை மீண்டும் விசாரித்தார், “நீ என்ன கலைஞனா?” என்று.

“என் பணியை அப்படியும் சொல்லலாம்” என்றான் அந்த வாஸிபன்.

“புரிகிறது எனக்கு” என்றார் பெரியவர்.

வாஸிபனின் கண்கள் வியப்பை உதிர்த்தன. “எப்படிப் புரிகிறது? என்ன புரிகிறது ஸ்வாமி?” என்று அவன் கேட்டான் வியப்பு குரலிலும் ஒலிக்க.

“நீ காவிரியின் அழகை ரசித்ததைப் பார்த்தேன்” என்றார் பெரியவர்.

“அப்படியா!”

“ஆம். அது மட்டுமல்ல. காவிரித்தாயின் சுழற் கண்களைப் பார்த்துப் பரவசப்பட்டதையும் கவனித்தேன்.”

“உங்களுக்கு நல்ல ஆராய்ச்சிக் கண்கள் இருக்கின்றன.”

“எனக்கு மட்டுமல்ல...” என்ற பெரியவர் சொற்களை முடிக்காமல் விட்டார்.

வாஸிபன் கண்களில் விவரிக்க முடியாத ஒரு புத்தொளி பிறந்தது. “வேறு யாருக்கு ஸ்வாமி?” என்று விசாரித்தான் அவன். குரலில் ஆவல் பலமாக ஒலித்தது.

பெரியவர் உதடுகளில் புன்முறுவல் படர்ந்தது பலமாக. “என் பெண்ணுக்கும் இருக்கிறது. அவளும் தினம் அந்தச் சுழற்கண்களைப் பார்ப்பது வழக்கம். அவளுக்கும் காவிரியென்றால் உயிர். ஆகவே, நீ ரசித்து நின்றதை அவளுக்கும் காட்டினேன்” என்றார் பெரியவர்.

“உங்கள் பெண்ணும் என்னைப் பார்த்தாளா?” வாஸிபன் வினவினான் சற்றுச் சங்கடத்துடன்.

“பார்த்தாள்.”

“என்ன சொன்னாள் ஸ்வாமி?”

“நீ ரசிகனென்பதை ஒப்புக் கொண்டாள்.”

பெரியவர் இப்படி மனம் திறந்து பேசியது வாஸிபனுக்கு வியப்பாக இருந்தது. வயது வந்த பெண்ணை இன்னொரு வாஸிபனை பார்க்கச் சொல்

லும் அந்த மனிதரைப் பற்றிப் பெரிதும் சந்தேகம் கொண்டான் அவன். அதனால் மனத்தில் சிறிது சினமும் உதயமாகவே கேட்டான், “வயது வந்த பெண்கள் முன்பின் அறியாத வாஸிபர்களைப் பார்க்கலாமா?” என்று.

பெரியவர் முகத்தில் திருப்தி உலாவியது. “என் மதிப்பு தவறல்ல” என்று பதில் சொன்னார் அவனுக்கு.

“என்ன மதிப்பு அது?”

“நீ பண்புள்ளவனென்று மதிப்புப் போட்டேன். தவிர அந்தச் சுழல்களிடம் தனக்குத்தான் தனி வேட்கையிருப்பதாக நினைத்த என் பெண்ணின் அகங்காரத்தை அடக்கவும் உன்னைக் காட்டினேன். உன் சினம் எனக்கு மகிழ்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. ஆனால்...” இங்குச் சொற்களை நிறுத்தினார் பெரியவர்.

“ஆனால்?” வாஸிபன் கேட்டான் பயத்துடன்.

“நீ அவளைப் பின்தொடர்ந்து வந்தது உன் மீதிருந்த மதிப்பைக் குறைத்துவிட்டது. இந்த அற்புத்தியை விட்டுவிடு இனிமேல். நல்ல கலைஞனின் அடையாளம் இது அல்ல” என்று கூறிவிட்டு, வாயிலை நோக்கி வேகமாக நடந்தார் பெரியவர்.

அவர் போகும் திக்கை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் வாஸிபன். பிறகு காவலனை நோக்கித் திரும்பி அதிகார தோரணையில் கேட்டான், “இவர் யார்?” என்று.

“மன்னனுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்” என்றான் காவலன்.

“பணக்காரரா?” வாஸிபன் விசாரித்தான்.

“இல்லை.”

“பணம் இல்லையென்றால் எதனால் மதிப்பு?”

“பணத்தால் வாங்க முடியாத வித்தை அவரிடமிருக்கிறது.”

சிறிது சிந்தித்தான் வாஸிபன். பிறகு கேட்டான், “அவர் பெண் இங்கு என்ன செய்கிறாள்?” என்று.

“அரசமகளுக்குப் பணிப்பெண்ணாயிருக்கிறாள், பாடம் சொல்லுகிறாள்.”

“பாடமா?”

“ஆம்.”

“என்ன பாடம்?”

“நாட்டியம்.”

“நாட்டியமா!” வியப்புடன் விசாரித்தான் வாஸிபன்.

“ஆம்.”

“குலம்?”

“தாசிகுலம்.”

அதற்குமேல் வாஸிபன் விசாரிக்கவில்லை இடிந்து போய், நின்ற இடத்தில் நின்றான். அவன் அதிர்ச்சியைக் காவலனும் நோக்கினான் “தாசியென்றதும் மலைக்க வேண்டாம். அவனை

யாரும் அணுக முடியாது. அவளைப் பார்ப்பதும் கஷ்டம்” என்று காவலனே சொன்னான். “பார்க்க ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு. தினமும் மாலையில் பாடம் சொல்லிவிட்டுக் கதிரவன் மலைவாயிலில் விழும் நேரத்தில் அதோ அந்த மண்டபப்படிக்களில் இறங்கி வருவாள்” என்று விளக்கினான் அரசு கலா மண்டபத்தின் படிக்களைக் காட்டி.

பதிலுக்குத் தலையை ஆட்டிவிட்டு வெளியே இருந்த அரசு வீதியை நோக்கி நடந்தான் வாலிபன். அரசு வீதியையும் கடந்து காவிரிக் கரையிலிருந்த தனது இல்லம் சென்று தனது அறைப் பஞ்சணையில் விழுந்தான். அன்று அவன் தாய் சாப்பிட அழைத்த போது சரியாக ஆகாரம் அருந்தவும் இல்லை. அவள் கண்கள் மீண்டும் ஈர்த்தன. “எந்தப் பெண்ணையும் தலையெடுத்து நோக்காத நான், இன்று மட்டும் எதற்காக இவளைப் பார்த்தேன்? அதுவும், ஒரு தாசி, சே ; கேவலம்” என்று தன்னைத் தானே கடிந்துகொண்டான் “அவளை இனி பார்க்கக்கூடாது. காவிரியில் காலையில் பார்த்ததும், பிறகு தொடர்ந்ததும் நாகரீகக் குறைவு, இனிமேலும் அவளைச் சந்திப்பது சரியல்ல” என்று உறுதி கொண்டான்.

பகல் ஏற ஏற அவன் உறுதி தேய்ந்து, மாலை அணுக இருந்ததும் அடியோடு குலைந்தது. பஞ்சணையிலிருந்து எழுந்து புத்துடை அணிந்து பட்டான் அரண்மனை நோக்கி. வெகு துரிதமாக கலா மண்டபத்தின் படிக்களைக்கு அருகே

வந்தான். மண்டபப்படிகள் அன்று மாலை வெயிலில் புதுவிதப் பொலிவை அடைந்துவிட்டதாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. அதன் பக்களைப் பார்த்தவண்ணம் பக்கத்திலிருந்த மரத்தடியில் நின்றான் சில நிமிடங்கள் ; பிறகு அவசரப்பட்டு அந்தப் படிக்களில் ஏறவும் முற்பட்டான். பத்துப் பக்களை ஏறியதும் சிலம்புகள் திடீரெனக் கலீரென ஒலித்ததால் சட்டென்று நின்றான். உச்சிப்படியில் அந்தப் பெண் இன்னொரு பெண்ணுடன் சேர்ந்து சிரித்துக் கொண்டு தோன்றினாள். இறங்கவும் தொடங்கினாள்.

காலை நேரத்துக்கு விரோதமாக அவள் இறங்கி வந்தாள் படிக்களில். அவள் காற்சிலம்புகள் இசை கூட்டின அவள் நடைக்கு. அந்திவேளைச் சூரியன் அவள் அழகிய மேனிக்கு மேலும் பொன்னைப் பூசினான், தகதகவென்று மின்னிக்கொண்டு. படிக்குப் படி காலை வைத்ததால் சிலம்புகள் இசைபாட இறங்கி வந்த அவள், நட்ட நடுவில் எதிரே நின்ற வாலிபனைக் கண்டதும் திகைத்து நின்றாள். அவள் கண்கள் அகல விழித்து அவனைப் பார்த்தன சினத்துடன். வாலிபனும் நோக்கினான் அக்கண்களை. சினத்திலும் அவற்றுக்கு ஒரு தனி அழகிருந்தது. அன்று இரண்டாம் முறையாக அவன் கண்களைக் கவர்ந்து நின்றன அவள் விசால நயனங்கள்.

அவன் மெய்மறந்து நின்றான். “வழியை விடுங்கள்” என்ற அவள் அதட்டலான சொல்லால் சுயநிலை அடைந்தான்.

சுயநிலை அடைந்தானே தவிர, பலவீனம் அடையவில்லை. “உன் பெயரென்ன?” என்று துணிவுடன் கேட்டான்.

அந்தப் பெண் சீறி, ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள். பக்கத்திலிருந்த பெண் அவளை அடக்கி விட்டுத்தானே பதில் சொன்னாள், “இவள் பெயர் ஹேமா” என்று.

“ஹேமா! ஹேமா,” என்று இருமுறை மனத்துள் சொல்லிக் கொண்டான் அவன்.

அந்தச் சமயத்தில் ஹேமா தன்னுடன் வந்த பணிமகளை நோக்கி, “காவலரை அழைத்து இவனை விலக்கு” என்று உத்தரவிட்டாள்.

“அம்மா, சும்மா இருங்கள்!” என்றாள் பணிப் பெண்.

“ஏன்?” ஹேமா சீறினாள்.

“அவரை யாரும் தொடமுடியாது.”

“தொட்டால்?”

“பிழைக்க முடியாது.” திட்டமாயிருந்தது பணி மகளின் பதில்.

3. புதிய பார்வை, பழைய உருவம்

பணிப்பெண்ணின் பதிலைக் கேட்டதும் ஹேமாவின் சொர்ண முகத்தில் சீற்றத்துடன் பெரு வியப்பும் கலந்து கொண்டதால், எதிரே கீழ்ப் படியில் அசையாது நின்ற அந்த வாலிபனைக் கூர்ந்து நோக்கினாள் மறுபடியும். காலை வேளைக்கு நேர்மாறான நிலை அது. காலையில் அவள் காவிரியின் கீழ்ப்படியிலும் அவன் மேல்படியிலிருந்தும் நின்றிருக்க, இப்பொழுது அவள் அரச கலாமண்டபத்தின் மேற்படியிலும் அவன் கீழ்ப் படியிலும் நின்றிருந்தான். காலையில் அவள் கண்கள் கீழிருந்து அவனை நோக்கின மேற்புறமாக. சிறிதும் களங்கமற்ற பார்வை அது. இப்பொழுது அவன் கீழிருந்து மேற்புறம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தான் அவளை. கண்களுடன் கண்கள் கலக்கவே செய்தன. ஆனால், அந்த மாலை வேளையில் இருவர் கண்களிலும் ஏதோ ஒரு குழப்பம் இருந்தது. அவள் சீற்றமும் வியப்பும், உள்ளே எழுந்த விவரிக்க இயலாத உணர்ச்சிக்குத் திரை போட்டிருந்தன. அந்த உணர்ச்சி எதுவாயிருக்கும் என்று அவளால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. இயற்கையாக எழுந்த நாணத்துக்கு அவளால் விளக்கம் காண முடியவில்லை.

ஆஜானுபாகுவாய் அவளுக்கு எதிரே வழி மறித்து நின்ற அந்தக் கட்டிளங் காளையின் கண்

களில் ஆர்வமும் ஏமாற்றமும் கலந்து கிடந்ததால் மனம் குழம்பிக் கிடந்ததை அவன் பார்வை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபித்தது. அவள் தாசி குலம் என்று காவலன் கூறியதுமே, அவன் மனம் தத்தளித்தது. “கேவலம் ஒரு தாசியிடமா என் மனம் சென்று விட்டது?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டான் அந்த வாஸிபன். ஏராளமான மக்கள், அரசு அரங்கத்தில் தன்னைக் கைகொட்டி ஆரவாரித்துப் பாராட்டிய போது, அந்த மக்களில் இருந்த எத்தனையோ கட்டழகிகளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காத தனது கண்கள், ஒரு தாசியைப் பார்த்து மலைத்துவிட்டதை நினைத்து அவன் ஏங்கினான். அந்த ஏக்கம் பெருமூச்சாக வந்தது வெளியில்.

அவன் ஏக்கத்தையும்பெருமூச்சையும் காணவே செய்தான் அக்காரிகை. அதற்குக் காரணமும் புரிந்தது அவளுக்கு. தாசியென்றால் எல்லோருக்கும் இணங்குபவள் என்ற காரணத்தால், நினைப்பால், துணிவால், அவன் தன் வழியைத் தடுத்து நிற்கிறான் என்று தவறாகப் புரிந்து கொண்ட அவள் பணிப்பெண்ணை நோக்கி, “இவனை யாரும் ஏன் தொட முடியாது? தொட்டால் ஏன் பிழைக்க முடியாது? இவன் என்ன இந்த நாட்டு மன்னனா?” என்று வினவினான். அவள் குரலில் அலட்சியமும் சினமும் விரவிக் கிடந்தன.

“ஆம் அம்மா” என்றாள் பணிப்பெண் சங்கடத் துடன்.

“என்னடி ஆம் அம்மா?” என்று கேட்டாள் ஹேமா, சிறிதும் தணியாத கோபம் துளிர்ந்த குரலில்.

“ஒரு வகையில் இவரும் மன்னர்தான்” என்று பதில் சொன்னாள் பணிப் பெண்.

“ஒருவகையில் மன்னரா?” ஹேமாவின் கேள்வியில் வியப்பு இருந்தது.

“ஆம்.”

“அது எந்த வகை?”

“மல்லர்களின் மன்னர், இந்நாட்டு ராஜமல்லர்.” இதைச் சொன்ன பணிப்பெண்ணின் குரலில் மதிப்பும் மரியாதையும் அதிகமாக ஒலித்தன. அத்துடன் நிற்கவில்லை பணிப்பெண். “இவர் பெயர் தனுர்தாஸர். தமிழில் வில்விதாஸர் என்றும் அழைக்கிறார்கள்” என்றும் சொன்னாள்.

அப்பொழுதுதான் புரிந்தது ஹேமாவுக்கு. அரசரால் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டவரும், பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் யாரும் நடுங்கக்கூடிய பிரக்யாதி உடையவருமான ராஜ மல்லர்தான் தன்னெதிரே நிற்கும் அந்த வாஸிபன் என்று. இருப்பினும் அவள் இதயத்தில் மட்டும் எந்தவித அச்சமும் எழவில்லை. “இவருக்கு இரட்டைப் பெயரா?” என்று இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் பணிப் பெண்ணை.

“ஆம் அம்மா” என்றாள் பணிப்பெண்.

“வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழி. மொழி பெயர்ப்புப் பெயரா?” என்று மீண்டும் இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் ஹேமா.

“ஆமாம். தங்களைப் போலத்தான். தங்களை ஹேமாம்பாள் என்றும் பொன்னாச்சியென்றும் மக்கள் அழைக்கவில்லையா?” என்று வினவிய பணிப்பெண் நகைத்தாள்.

அதுவரை எதிரே கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்த வில்லிதாஸனும் கலகலவென நகைத்தான். “நம்மிருவருக்கும் நல்ல பொருத்தமிருக்கிறது, பெண்ணே” என்று கூறவும் செய்த வில்லிதாஸன் திடீரென சுற்று முற்றும் நோக்கினான். நீண்ட நேரம் அவளைப் படியில் நிறுத்திவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான் அவன். தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கண்ட சில காவலாட்கள் கீழே வீதியில் செல்வதை நிறுத்திவிட்டதையும், காவிரியிலிருந்து குடிநீர் கொண்டு வந்திருந்த ஓரிரு அரண்மனைப் பணிப்பெண்களும் எட்ட நின்று தங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததையும் பார்த்த தனுர்தாஸன், “பெண்ணே, மன்னிக்க வேண்டும். நீ போய் வா” என்று வழிவிட்டு நின்றான்.

ஹேமா உடனடியாக நகரவில்லை. படிகளுக்குக் கீழே அந்தப்புரத்தையும் அரசரின் தனி மாளிகையையும் இணைத்து ஓடிய பாதையை அவளும் கவனித்தாள். வில்லிதாஸன் நோக்கியதும்

அச்சத்தால் விரைந்துவிட்ட காவலரையும், தலை குனிந்து நடந்துவிட்ட குடமேந்திய மாதரையும் பார்த்தாள். அவன் ஒரே பார்வையில் சிதறிவிட்ட காவலரையும் பணி மக்களையும் கண்ட அவள், வில்லிதாஸன் செல்வாக்கு மிதமிஞ்சியது, பார்வை பலமுள்ளது என்பதை உணர்ந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் அவள் கண்களையும் நோக்கினான் தனுர்தாஸன். தனுசைப்போல் வளைந்த புருவங்களுக்குக் கீழே மென்மையுடனும் சலனத்துடனும் நோக்கிய இரு அரவிந்த விழிகள் தனது கண்களுக்குள் புதுந்து மனத்தில் தைத்து விட்டதை உணர்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஆண்டாளின் இணையற்ற, எந்த இலக்கியத்திலும் காணாத உவமை அவன் மனத்துள் எழுந்தது. ‘ஆண்டாள் ஒரே கூட்டுச் சொல்லில் இரண்டு உவமைகளைச் சொன்னாளே, போதரிக் கண்ணினாய் என்று, போது என்றால் புஷ்பம், அரி என்றால் மான். புஷ்பம் போல் மென்மையாகவும் மாணைப்போல் மருட்சியும் கொண்ட கண்கள் என்பது எத்தனைச் சிறப்பு! இப்படி எந்தக் கவி உவமை சொன்னான்? மென்மையும் மருட்சியும் கலந்தால் தானே பெண்கள் கண்ணுக்கு அழகு?’ என்று பலபடி மனத்துக்குள் சிந்தித்தான். மீண்டும் ஒருமுறை அவள் கண்களை நோக்கினான். அப்பொழுது அவற்றில் சீற்றம் மறைந்திருந்தது. அதன் இடத்தை மென்மையும் மருட்சியும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. சலனப்பட்ட பார்வை மென்மையடைந்து நாணத்தை வீசிய

ன்கள் நிலத்தை நோக்கின. அடுத்திவிநாடி காலிற் லம்பு கொஞ்ச, கைவளை குலுங்க, எழில்கள் ளவுடன் அசையப் படிகளில் அவள் வேகமாக றங்கிச் சென்றுவிட்டாள் பணிப்பெண் தொடர.

அவள் போவதை வில்லிதாஸன் பார்க்க ல்லை. சிந்தனை அவன் மனத்தை ஊடுருவி ருந்து. இனி அவளைப் பார்ப்பதில்லை என்ற டவுக்கு வந்தான். அந்த உறுதியுடன் படிகளில் றங்கிச் சிந்தாமணியிலிருந்த தனது வீட்டை ரக்கிச் சென்றான். அவன் உறுதியைக் குலைக்க ிமறுநாளே விளையாடியது.

4. சித்திரமும் கைப்பழக்கம்

பார்த்த மாத்திரத்தில் பிறரை மயக்கிவிடும் பங்கஜ விழிகளையுடைய பொன்னாச்சியை இனிப் பார்ப்பதில்லை என்ற மன உறுதியுடன் அரண்மனைக் கலா மண்டபத்தின் படிகளிலிருந்து இறங்கி, சிந்தாமணியிலிருந்த தனது இல்லத்துக்கு வந்த மல்லனான வில்லிதாஸன், அன்றிரவு உணவை அருந்தினானில்லை. அவன் உணவருந் தாததைக் கண்ட அவன் அன்னை கேட்டாள்: 'வில்லி! ஏதாவது உடல்நிலை சரியில்லையா?' என்று.

“உடம்புக்கு ஏதுமில்லை அம்மா. நீ வீட்டு வேலையைப் பார்த்துவிட்டுப் படுத்துக் கொள்” என்று வில்லிதாஸன் சொல்லிவிட்டுத் தாயின் பதிலுக்குக் கூடக் காத்திராமல் தனது சயன அறையை நோக்கி நடந்தான்.

அவன் தாய் அவன் நடையிலிருந்த அதிகப்படி யான உறுதியைக் கண்டு அவன் மனத்தை ஏதோ அலைக்கழிக்கிறது என்று உணர்ந்து கொண்டாள். வீட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் ‘அம்மா’ என்று அழைத்துக்கொண்டு முகத்தில் மகிழ்ச்சிக் களை சொட்ட வரும் தனது வீரமகன் முகத்தில் அன்று ஏதோ விவரிக்க முடியாத சூழல் பரங்கிருந்ததை

வந்த போதே கவனித்த அவன் அன்னை, ‘மகன் குழப்பத்துக்குக் காரணம் என்னவாயிருக்கும்?’ என்று யோசித்துப் பார்த்தாள். விடை காண முடியாததால் வேலைகளைக் கவனிக்கச் சென்றாள்.

அந்தப் பெரிய பரம்பரை வீட்டில் அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒருவேலையாளந்தானிருந்தார்கள். தந்தையைச் சிறு வயதில் இழந்துவிட்ட வில்லி தாஸனை அவள் தன்னந்தனியே வளர்த்தாள். சிறு வயதிலேயே திடகாத்திரத்துடனிருந்த காரணத்தால் அவனை அரசர் கவனித்து மற்பயிற்சி மண்டபத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார். அதுவும் தற்செயலாக நடந்த நிகழ்ச்சிதான். அரசர் ஒருநாள் புதுக் குதிரையொன்றைத் தாமாகவே பழக்கிக் கொண்டிருந்தபோது, அது கைக்கடங்காமல் அவரைத் தூக்கி எறிய முயன்ற சமயத்தில், வீரர்கள் கிட்டே நெருங்கவும் பயந்து விலகி நின்ற நேரத்தில், சுமார் பதினாறு பிராயம் உள்ள ஒரு சிறுவன் அபாயத்தைச் சிறிதும் லக்ஷியம் செய்யாமல் அதன் முன்பு வந்து அதன் வாயை இறுக்கிப் பிடித்துக் கடிவாளத்தை இழுத்து நிறுத்தினான். புரவியிலிருந்து கீழே குதித்த அரசர் “நீ யாரப்பா?” என்று வினவினார்.

“தனூர்தாஸன்” என்று பெயர் சொன்னான் அவன்.

“தாஸன் என்றால் என்ன ஜாதி?” என்று வினவினார்.

“வில்லி” என்று பதில் சொன்னான் அந்தச் சிறுவன்.

“ஓ! கீழ்குலத்தவனா?” என்றார் மன்னர் சிறுவனின் உடல் வாளிப்பைப் பார்த்து.

“இல்லை” என்றான் சிறுவன்.

“என்ன இல்லை?” மன்னர் வினாவில் வியப்பு இருந்தது.

“கீழ்க்குலமில்லை” என்றான் சிறுவன் அச்சம் ஏதுமின்றி.

“வில்லி என்றாய்?” என்று மன்னர் கேட்டார்.

“ஆம்”.

“அது கீழ்க்குலமல்லவா?”

“தாஸன் என்றும் சொன்னேன்.”

“அதனால்?”

“வைஷ்ணவன்.”

“வைஷ்ணவனா?”

“ஆம், உயர் குலத்தவன்” என்று கூறிவிட்டு மன்னருக்குத் தலை வணங்கித் திரும்ப முயன்றான்.

மன்னர் அவன் அருகில் வந்து, “நில்” என்றார் சிறிது கடுமையாக.

சிறுவன் நின்றான், திரும்பினான். “நான் அனுமதி தருமுன்பு செல்ல உனக்கு என்ன துணிவு?” என்று பொய்க் கோபம் காட்டினார் மன்னர்.

“எதற்கு அனுமதி?” என்று சிறுவன் வினவினான்.

“வீடு செல்ல ?”

“என் வீடு செல்ல எனக்குத் தாங்கள் அனுமதி தரவேண்டுமா ?” வாஸிபன் கேள்வியில் விஷம மிருந்தது.

மன்னர் அவனை உற்றுப் பார்த்தார் சில வினாடிகள். பிறகு எட்ட இருத்தவண்ணம் இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அரண்மனைக் காவலரை நோக்கி, “இந்தப் புரவியை இவனுக்கே கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கூறி, தனது பயிற்சி நிலையத்திலிருந்து அரண்மனையை நோக்கி நடந்து விட்டார்.

வீரரில் தலைவனாயிருந்தவன் வில்லிதாஸனை அணுகி, “இந்தப் புரவி மீது ஏறிக்கொள்” என்றான்.

சிறுவன் புரவியையும் பார்த்து வீரனையும் பார்த்தான். பிறகு மறுமொழி கூறாது திரும்பி நடக்க முயன்றான். அவன் அணிந்திருந்த அங்கியைப் பிடித்துத் திருப்பினான் வீரன் கடுங்கோபத்துடன். அடித்த விநாடி வீரன் முகத்தில் ஏதோ குழவிக் கல் தாக்கியது போன்ற உணர்ச்சி; வீரன் தரையில் விழுந்தான். அவன் மூக்கிலிருந்து குருதி ஆறாகப் பெருகியது. கையை முஷ்டியாகப் பிடித்து நின்ற அந்த சின்ன ராஷஸன் கீழே விழுந்தவனை ஒரு விநாடி பார்த்தான். அடுத்த விநாடி தன்னை நெருங்க முயன்ற வீரர்களைத் தன் கையசைப் பினால் தேக்கினான். அவன் தோரணையில், கையசைப்பினால், விவரணத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட கம்பீரமும் கடுமையும் இருந்தன. ஆகவே வீரர்கள்

நின்றனர், நெருங்கும் யோசனையைக் கைவிட்டு. சிறுவன் புரவி மீது தாவி ஏறினான். புரவி முதலில் தன் மூர்க்கத்தனத்தைக் காட்டியது. கடிவாளத்தைப் பலமாக இழுத்து அதன் கன்னத்தில் ஓர் அறை விட்டபின் அடங்கி மெதுவாக நகர்ந்து சென்றது.

இந்த நிலையில் இல்லம் வந்து சேர்ந்த மகனை நோக்கி, “இது ஏதடா புரவி ?” என்று வினவினாள் அவன் தாயார்.

“அரசர் பரிசாகக் கொடுத்தார்” என்ற வில்லி தாஸன், புரவியை வாயிற் கம்பத்தில் பிணைத்து விட்டு காவிரிக்கு நீராடச் சென்றான். அவன் திரும்பி வந்த போது அரண்மனைப் பிரதானி அவனுக்காகக் காத்திருந்தார். “மன்னர் உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னார்” என்றும் வந்த காரணத்தை தெரிவித்தார்.

வில்லிதாஸன் அவரை எதற்கு என்று கேட்க வில்லை. வேறு உடையணிந்து புறப்பட்டான் அரண்மனைக்கு. அவனை மன்னர் மற்போர் கூடத்தில் சந்தித்தார். “வில்லி வா !” என்று அன்புடன் அழைத்தார்.

வில்லி தலைவணங்கினான் மன்னருக்கு. “எதற்காக அழைத்தீர்கள் பிரபு ?” என்றும் வினவினான்.

“காலையில் நடந்ததைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன்” என்ற மன்னர், அவன் தோள்மீது

கை வைத்து அவனைத் தனியாக அழைத்துச் சென்றார். மன்னர் அந்தக் கீழ்க்குல மகனிடம் அத்தனை சரிசமானமாக நடந்து கொண்டதை பிரதானி ரசிக்கவில்லையானாலும், வேறெதுவும் செய்ய வழியின்றி நின்றார். சிறிது நேரத்தில் திரும்பிய மன்னர், வில்லிதாஸன் அன்று முதல் மற்போர் பயிற்சி பெறுவானென்றும், அவனுக்குமற்ற மல்லர்களுக்கான ஊதியத்தைக் கொடுக்குமாயும் பிரதானியிடம் கூறினார். பிரதானி வெறுப்புடன் தலை வணங்கினார். பிரதானியையும் நோக்கி, வில்லியையும் நோக்கிய மன்னர், “பிரதானி! இவன் ஒருகாலத்தில் பெரும் மல்லனாவான். நமது அரசுக்குப் பெருமைதருவான்” என்றும் கூறிச் சென்றார்.

அன்று மன்னர் போட்ட எடை தவறவில்லை. வருடங்கள் செல்லச் செல்ல வில்லி பெரும் பெயர் பெற்றான். இருபத்து நான்கு வயதை எட்டுமுன்னே அவனை எதிர்க்க வந்த பல பெரும் மல்லர்கள் மண்ணைக் கவ்விவிட்டபடியால் மன்னர் அவனை ராஜமல்லனாக்கினார். மாதத்திற்கு ஆயிரம் பொற் காசுகள் சம்பளமும் கொடுத்தார்.

இத்தனைக்கும் மல்யுத்தம் மட்டும் பயில வில்லை வில்லிதாஸன். காவியமும் படித்தான். தந்தை வைத்துவிட்டுப்போன திய்யப்பிரபந்தச் செல்வத்தைத் தனிப்படவும் படித்தான். படித்த மகா வித்வான்களிடம் பாடமும் கேட்டான். மல்லனாயிருந்தாலும் இலக்கிய ரசனையும், கலா ரசனையும் கொண்ட வில்லிதாஸன் அரசர் சித்திரச் சாலைக்கும் சென்று ஏதாவது சித்திரமும் தீட்டினான்.

அவன் கல் உடலுக்குள் கலை மென்மையான இதயத்தை அமைத்தது. பல அழகிய உருவங்களை அவன் தீட்டினான். ஆனால், கல் உடலில் முதல் நாள் காவிரியில் விதி செதுக்கிவிட்ட சிற்பம் மட்டும் இதயத்தை விட்டு நகர மறுத்தது. ஆகவே அன்று மாலை வீட்டில் தன் அறைக்குச் சென்ற வில்லிதாஸன் மூலையிலிருந்த சட்டத்தில் வெள்ளைத் துணியொன்றை பதித்தான். பிறகு மைகளைக் கூட்டிச் சித்திரத்தைத் தீட்டத் துவங்கினான். மயிலிறகு வேகமாக ஓடியது. மனத்தின் வேகத்திற்கு அதில் எழுந்த சித்திரத்தின் அசைவுகள் ஈடு கொடுத்தன. சித்திரம் முடிந்தது. கலக்கம் முடியவில்லை.

மறுநாள் அவன் வழக்கம்போல் காவிரிக்குச் சென்றான். அதே படித்துறையில் நின்றான். காவிரியின் சுழற் கண்கள் அப்போதும் காட்சி அளித்தன. இருந்தாலும் அவற்றைப் பார்க்காமலே திரும்பி உடையணிந்து அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டான். போகும் போது முதல் நாள் வரைந்த சித்திர சீலையையும் மடித்துத் தோள் மேல் போட்டுக் கொண்டு சென்றான். அன்று அவன் மற்போர் பயிற்சிச் சாலைக்குள் நுழையு முன்பு அவனைச் சந்தித்த பிரதானி, மன்னர் அவனைச் சித்திரச் சாலையில் சந்திக்க விரும்புவதாக அறிவித்தார்.

தனுர்தாஸன் திரும்பிச் சித்திரச் சாலைக்குள் நுழைந்தான். மன்னர் அங்கிருந்த நானாவித சித்திரங்களில் கண்ணை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தார். வில்லி

கையிலிருந்த சிறு துணியைப் பல மடிப்புகளாக மடித்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டான்.

அவன் காலடியோசை கேட்டுத் திரும்பிய மன்னர், “வில்லி!” என்று அழைத்தார்.

“மன்னவா!” தலை வணங்கினான் வில்லி.

“உனக்குச் சித்திரம் தீட்டு தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினார் மன்னர்.

“சிறிதளவு தெரியும்.”

“நன்றாகத் தெரியும் என்று பிரதானி சொன்னாரே!”

“அன்பினால் சொல்கிறார். சாதாரண கைப் பழக்கம்.”

“சித்திரமும் கைப் பழக்கம்தானே வில்லி! தவிர பிரதானி வீணாகப் புகழும் பழக்கமுள்ளவரல்ல” என்ற மன்னர், “வில்லி, அதை எடுத்து வா” என்று மூலையிலிருந்த ஒரு சட்டத்தைக் காட்டினார். வில்லி நடந்தான் வேகமாக, எட்ட இருந்த சட்டத்தை நோக்கி. சித்திரச் சாலைச் சாளரத்தின் மூலமாக நுழைந்த காற்று அவன் தோளில் மடித்துப் போட்டிருந்த சீலையைக் கீழே தள்ளியது. காற்றினால் அது சிறிதளவு பிரியவும் செய்தது.

அதை அவசரமாக எடுக்கப் போன வில்லி தாஸனைத் தடுத்தார் மன்னர். ஒரு பகுதி பிரிந்த சீலையில் ஒரு அழகியின் மோகன முகம் தெரிந்தது. அரசர் அந்தச் சீலையை எடுத்துப் பிரித்துப் பார்த்தார். அரசர் முகத்தில் சொல்லவொண்ணா பிரமை

படர்ந்தது. “இது நீ தீட்டியதா?” என்று வினவினார் மன்னர் பிரமை குரலிலும் ஒலிக்க.

ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தான் வில்லிதாஸன். மன்னர் திரும்பத் திரும்ப அந்தச் சீலையில் கண்ட சொர்ண பிம்பத்தைப் பார்த்தார். அப்பொழுது சித்திரச் சாலை வாயிலில் பொன்னாச்சி தோன்றினாள்.

அவளைப் பார்த்த மன்னர், “ஹேமா” என்றழைத்தார்.

“மன்னர்! அழைத்தீர்களாமே?” என்று வினவினாள் ஹேமா.

“அழைத்த வேலை முடிந்து விட்டது” என்று கூறிய மன்னர் சீலையையும் பார்த்து ஹேமாவையும் நோக்கினார். பிறகு வில்லியை நோக்கினார். வில்லி தலைகுனிந்து நின்றான். ஹேமாவின் விழிகளில் கேள்விக்குறி இருந்தது. அந்த விழிகளை நோக்க வில்லியின் இதயம் துடித்தது உண்மைதான். ஆனால் துணிவுதான் இல்லை. துணியை மன்னரே உண்டாக்கினார்.

5. மன்னன் விருப்பம் ! மல்லன் கலக்கம் !

தனுர்தாஸன் தோளிலிருந்து விழுந்த சித்திரச் சீலையையும் பிரித்துப் பார்த்து, சித்திரச்சாலை நுழைவாயிலில் நின்ற பொன்னாச்சியையையும் பார்த்த மன்னர் தமது இதழ்களில் புன்முறுவலைப் படர விட்டுக் கொண்டு உள்ளே வரும்படி பொன்னாச்சிக்குச் சைகையும் செய்தார். தனுர்தாஸன் மன்னருக்கு அருகில் நின்றிருந்த காரணத்தால் சிறிது தயங்கிய பொன்னாச்சி மெல்ல துணியை வரவழைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்து சற்று எட்டவே நின்று, “என்ன மன்னவா ?” என்று வினவினாள்.

தன்னெதிரில் நின்ற பொன்னாச்சியை ஏறெடுத்து நோக்கிய மன்னர், “ஹேமா ! வில்லிக்கும் உனக்கும் பரிச்சயம் உண்டென்று இத்தனை நாள் நீ சொல்லவே இல்லையே” என்றார் லேசாக விஷமம் துளிர்ந்த குரலில்.

பொன்னாச்சியின் முகம் வெட்கத்தால் மாலைக் கதிரவனைப் போலச் சிவந்தது, குங்குமச் சிவப்பாக. “பரிச்சயம் ஏதும் இல்லை மன்னவா. நேற்றுத்தான் இவரை முதன் முதலாகப் பார்த்தேன்” என்று பதில் சொன்னாள் பொன்னாச்சி, நிலத்தில் கண்களை நாட்டிய வண்ணம்.

“நேற்றுத்தான் பார்த்தாயா?” மன்னன் கேள்வியில் வியப்பு ஒலித்தது.

“ஆம் மகாராஜா.” பொன்னாச்சியின் குரலில் சங்கடம் துலங்கியது.

“அப்படியானால் இவன் சித்திரம் எழுத எப் பொழுது உட்கார்ந்தாய் ?” என்று மன்னர் வினவினார்.

“சித்திரம் எழுதவா ! உட்கார்ந்தேனா !” திக் பிரமை பிடித்துக் கேட்டாள் ஹேமா.

“இவன் சித்திரம் வரைய உட்காரவில்லை நீ ?”

“இல்லை.”

“அப்படியானால் இது எப்படி வந்தது ?” இதைச் சொல்லிய மன்னர் சீலையைப் பிரித்துக் காட்டினார்.

மகாராஜாவின் சொல் கேட்டதும் தலை நிமிர்ந்த ஹேமா பிரமை பிடித்து நின்றாள். அவள் கண்கள் மிக அகலமாக விரிந்தன. “இதற்கு என்ன பொருள்?” என்று அதுவரை காட்டிய அடக்கத்தைக் கைவிட்டு தனுர்தாஸனை நோக்கித் தீயைக் கக்கும் விழிகளைத் திருப்பினாள்.

தனுர்தாஸன் அந்த விழிகளை விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்தான். பிறகு மகாராஜாவை நோக்கி, “மகாராஜா ! பொன்னாச்சி ஒரு நிமிடங் கூட உட்காரவில்லை, நான் சித்திரம் தீட்ட” என்று கூறினான்.

“அப்படியானால் இத்தனை தத்ருபமாகச் சித்திரம் வரைய உன்னால் எப்படி முடிந்தது ?” என்று வினவினார் மன்னர்.

“நேற்று காவிரியில் இவள் கண்களைப் பார்த்தேன்” என்ற தனுர்தாஸன் சொற்களை முடிக்கவில்லை.

“உம்.” மன்னர் உறுமினார்.

“முதலில் கண்களை வரைந்து கொண்டேன். மீதியை நினைப்பிலிருந்து தீட்டினேன்” என்ற வில்லியை விசித்திர நோக்குடன் நோக்கிய மன்னர், “வில்லி!” என்றழைத்தார் மெதுவாக.

“மன்னா!”

“கண்களை வைத்துக் கொண்டு முழு உருவத்தை வரைய முடியுமா?”

“முடியும் மன்னவா.”

“எப்படி முடியும்?”

“ஒரு பெண்ணின் மயிரை மட்டும் வைத்துக் கொண்டு ஒருவன் சித்திரமெழுதிய கதையைப் படித்ததில்லையா தாங்கள்?”

“படித்திருக்கிறேன். அது கதை.”

“உண்மை நிகழ்ச்சியிலிருந்துதான் கதைகள் உருவாகின்றன. மகாராஜா, தலைக்குழலை வைத்து சித்திரம் வரைய முடியுமானால், விழிகளிலிருந்து ஏன் வரைய முடியாது?” இதை மிகுந்த அடக்கத்துடன் சொன்னான் வில்லிதாஸன்.

மகாராஜா சிந்தித்தார் சில விநாடிகள். பிறகு சொன்னார்: “வில்லி! உனக்குப் பொய் சொல்லத் தெரியாது. ஆகையால் உன்னை நம்புகிறேன்.

நான் இப்பொழுது அழைத்ததும் இந்த மாதிரி ஒரு பணியை உனக்குக் கொடுக்கத்தான்” என்று.

தனுர்தாஸன் தலை வணங்கினான். “கட்டளை யிடுங்கள் மன்னவா” என்றான்.

மன்னர் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினார் சில விநாடிகள். “திருப்பாவை படித்திருக்கிறாயா வில்லி?” என்று வினவினார் முடிவில்.

“படித்திருக்கிறேன்” என்று சொல்லவில்லை வில்லி, “பாடம் கேட்டிருக்கிறேன்” என்றான்.

“அப்படியானால் அந்தக் கிரந்தத்தின் பாவம் உனக்குத் தெரியும்” என்று கேட்டார் மன்னர்.

“ஓரளவு தெரியும்.”

“அப்படியானால் இவளை ஆண்டாளாக வைத்து முப்பது பாட்டுகளையும் சித்திரமாக தீட்டி விடு” என்றார். “முதலில் அந்தச் சட்டத்திலிருக்கும் சீலையில் துவங்கு” என்று எட்ட இருந்த சட்டத்தை யும் சுட்டிக் காட்டினார்.

வில்லிதாஸன் முகத்தில் விவரிக்க இயலாத களை படர்ந்தது. “பாட்டுகளைத் தீட்டுகிறேன் மகாராஜா. ஆனால் இவள் தேவையில்லை” என்றான் வில்லி.

“ஏன்?”

“கற்பனையிலிருந்து தீட்ட முடியும்.”

“இத்தகைய அழகியிருக்கும் போது கற்பனையிலிருந்து தீட்டுவானேன்?”

“பொன்னாச்சி அழகிதான். ஆனால் ஆண்டாளாகப் பாவிக்க முடியாது.”

“ஆழ்வார்கள் தங்களை நாயகிகளாகப் பாவித்துக் கொண்டபோது, நீ இவளை ஏன் ஆண்டாளாகப் பாவிக்க முடியாது?”

“நான் ஆழ்வாரல்ல மகாராஜா. வெறும் மல்லன். பக்குவமற்றவன்” என்றான் வில்லிதாஸன்.

மகாராஜா நகைத்தார். “இவளைக் கண்டு அஞ்சுகிறாயென்று எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் பயப்படாதே. இவள் நெருப்பு. இவளையே வைத்து வரைந்துவிடு” என்று சொல்லிவிட்டு மகாராஜா வெளியே சென்று விட்டார்.

தனியே விடப்பட்ட இருவரும் ஒருவரை யொருவர் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள் நீண்ட நேரம். பெரிய மல்லனான அவன் ஒரு பெண்ணின் முன்பு எத்தனை கோழையாக முடியும் என்று எண்ணிய ஹேமா, தன் செம்பருத்தி இதழ்களில் புன்னகை ஒன்றைப் படரவிட்டுக் கொண்டாள். “ஏன் நிற்கிறீர்கள்? நீங்கள் சட்டத்தையும் வண்ணக் கிண்ணங்களையும் எடுத்து வாருங்கள். நான் அடுத்த அறைக்குச் சென்று ஆண்டாளைப் போல் கொண்டை போட்டு வருகிறேன்” என்று கூறினாள் பொன்னாச்சி.

மெள்ள மெள்ள தனுர்தாஸனும் துணியை வர வழைத்துக் கொண்டான். “வேண்டாம்

கொண்டையை நான் கற்பனையால் தீட்ட முடியும், இப்படி வாருங்கள். இப்படி நில்லுங்கள்” என்று அவளுக்குச் சுவரின் ஒரு ஓரத்தைக் காட்டினான். பிறகு பக்கத்து அறைக்குச் சென்று நான்கு வெள்ளிக் கிண்ணங்கள், கோழி இறகுகள், செம்பஞ்சு-இவற்றுடன் திரும்பி வந்தான். அவள் சுவர் ஓரத்தில் நின்ற நிலையைப் பார்த்தான். “அப்படியில்லை, இப்படி நில்லுங்கள்” என்று அவள் அருகில் சென்று அவள் இடையைப் பிடித்துச் சற்று ஒடுக்கிச் சாய்ந்து நிற்க வைத்தான். “இப்பொழுது முதல் பாட்டில் எதை அபிநயம் பிடிக்கிறீர்கள்?” என்று வினவினான்.

முதன் முதலாக ஏற்பட்ட புருஷ ஸ்பரிசத்தில் அவள் உடலில் ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் ஊடுருவிச் சென்றன. உதடுகள் துடித்தன. “நீங்களே சொல்லுங்கள்” என்றாள் தழுதழுத்த குரலில்.

“நாராயணனே நமக்கே பறை தருவான் என்று ஆண்டாள் சொல்லுமிடத்தை அபிநயம் பிடியுங்கள். இதை ஆண்டாள் உறுதியுடன் சொல்கிறாள். அவள் கண்களில் தீர்மானம் இருக்கிறது” என்றான் வில்லிதாஸன்.

சிரமப்பட்டு இடையை ஒடித்து, கண்களை அகல விரித்து, அவற்றில் கருணையைக் கூட்டி நாராயணனே நமக்கே என்ற இரண்டு ஏகாரத் துக்கும் முத்திரைகளை கைகளால் அமைத்துக் கொண்டு நின்றாள்.

எதிரே தரையில் சட்டத்தின் சீலையுடன் உட்கார்ந்தான் வில்லிதாஸன். கிண்ணங்கள் விருந்த வர்ணங்கள் கோழி இறகுகளில் தோய்ந்து வெளிவந்தன. சித்திரம் உருவாகிக் கொண்டிருந்தது. பொதுச் சித்திரம் முடிந்தது அவள் கண்களைத் தீட்ட அவற்றை நோக்கினான். இறகுகள் ஓடவில்லை. மனம் ஓடியது. கனவுச் சாயை அவன் கண்களில் படர்ந்தது. அந்தக் கனவிலேயே கைகள் சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு இயங்கின. கண்களை முடித்ததும் எழுந்து சட்டத்தை எதிரே வைத்த தனுர்தாஸன், “இப்படி வா ஹேமா, இதைப்பார்” என்றான்.

அவள் அருகில் வந்தாள். சட்டத்திலிருந்த சித்திரத்தை நோக்கினாள். பக்கத்திலிருந்த வில்லி தாஸன் கை அவள் இடையை வளைத்தது. அதை விலக்கவில்லை அவள்.

இருவரும் நீண்ட நேரம் மௌனம் சாதித்தனர். உணர்ச்சிகள் வேகத்துடன் புரண்டதால், “இன்று இத்துடன் போதும் ஹேமா” என்றான் வில்லி, ஏதோ சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக.

“நானை எத்துடன் முடியுமோ?” என்று வினவிய பொன்னாச்சி லேசாக நகைத்தாள்.

6. பாட்டு பத்தொன்பது

அன்றிரவு வில்லியின் சித்தத்திலும் சரி; பொன்னாச்சியின் மனத்திலும் சரி, நிம்மதியென்று அணுவளவும் இல்லாததால் இருவரும் உறக்கத் துக்கு அடிமையாகவில்லை. எத்தனையோ பரிஷ்டர்களை அனாயாசமாகத் தூக்கியெறிந்திருக்கும் வில்லி அன்று பஞ்சணையில் பிகவும் பலவீனத்துடன் கிடந்தான். பொன்னாச்சியின் இடையைப் பிடித்து ஒடித்து நிற்க வைத்துச் சித்திரம் தீட்டியபோது ஏற்படாத ஒரு உணர்ச்சி, ஒரு தாபம் இரண்டும் அவள் அருகில் இல்லாத சமயத்தில் தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதை நினைத்துப் பெருவியப்படைந்தான் தனுர்தாஸன். அவள் இடையை ஒடித்து நாட்டியப் பாணியில் நிற்க வைத்த போது சித்திரம் தீட்டும் எண்ணமே மனத்தில் மேலோங்கி நின்றதால் அவள் அழகிய இடையின் மென்மை புத்திக்குப் புலப்படவில்லையென்பதைப் புரிந்து கொண்டதால் கலையின் எல்லையற்ற கவர்ச்சியையும் சக்தியையும் எண்ணி வியந்தான். “கலை மனத்தை ஆட்கொள்ளும்போது காமம் தலை காட்டுவதில்லையே. அப்படியிருக்கக் கலை வடிவங்களில் காணப்படும் பெண்ணின் கவர்ச்சி அம்சங்களால் சமுதாயம் கெட்டுவிடும் என்று சிலர் எண்ணுவது

“வடமொழியிலிருந்து தமிழ்மொழி. மொழி பெயர்ப்புப் பெயரா?” என்று மீண்டும் இகழ்ச்சியுடன் கேட்டாள் ஹேமா.

“ஆமாம். தங்களைப் போலத்தான். தங்களை ஹேமாம்பாள் என்றும் பொன்னாச்சியென்றும் மக்கள் அழைக்கவில்லையா?” என்று வினவிய பணிப்பெண் நகைத்தாள்.

அதுவரை எதிரே கல்லுப்பிள்ளையார் மாதிரி நின்று கொண்டிருந்த வில்லிதாஸனும் கலகலவென நகைத்தான். “நம்மிருவருக்கும் நல்ல பொருத்தமிருக்கிறது, பெண்ணே” என்று கூறவும் செய்த வில்லிதாஸன் திடீரென சுற்று முற்றும் நோக்கினான். நீண்ட நேரம் அவளைப் படியில் நிறுத்திவிட்டதை அப்பொழுதுதான் உணர்ந்தான் அவன். தாங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்ததை கண்ட சில காவலாட்கள் கீழே வீதியில் செல்வதை நிறுத்திவிட்டதையும், காவிரியிலிருந்து குடிநீர் கொண்டு வந்திருந்த ஓரிரு அரண்மனைப் பணிப்பெண்களும் எட்ட நின்று தங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்ததையும் பார்த்த தனுர்தாஸன், “பெண்ணே, மன்னிக்க வேண்டும். நீ போய் வா” என்று வழிவிட்டு நின்றான்.

ஹேமா உடனடியாக நகரவில்லை. படிகளுக்குக் கீழே அந்தப்புரத்தையும் அரசரின் தனி மாளிகையையும் இணைத்து ஓடிய பாதையை அவளும் கவனித்தாள். வில்லிதாஸன் நோக்கியதும்

அச்சத்தால் விரைந்துவிட்ட காவலரையும், தலை குனிந்து நடந்துவிட்ட குடமேந்திய மாதரையும் பார்த்தாள். அவன் ஒரே பார்வையில் சிதறிவிட்ட காவலரையும் பணி மக்களையும் கண்ட அவள், வில்லிதாஸன் செல்வாக்கு மிதமிஞ்சியது, பார்வை பலமுள்ளது என்பதை உணர்ந்தாள்.

அந்தச் சமயத்தில் அவள் கண்களையும் நோக்கினான் தனுர்தாஸன். தனுசைப்போல் வளைந்த புருவங்களுக்குக் கீழே மென்மையுடனும் சலனத்துடனும் நோக்கிய இரு அரவிந்த விழிகள் தனது கண்களுக்குள் புதுந்து மனத்தில் தைத்து விட்டதை உணர்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில் ஆண்டாளின் இணையற்ற, எந்த இலக்கியத்திலும் காணாத உவமை அவன் மனத்துள் எழுந்தது. ‘ஆண்டாள் ஒரே கூட்டுச் சொல்லில் இரண்டு உவமைகளைச் சொன்னாளே, போதரிக் கண்ணினாய் என்று, போது என்றால் புஷ்பம், அரி என்றால் மான். புஷ்பம் போல் மென்மையாகவும் மாணைப்போல் மருட்சியும் கொண்ட கண்கள் என்பது எத்தனைச் சிறப்பு! இப்படி எந்தக் கவி உவமை சொன்னான்? மென்மையும் மருட்சியும் கலந்தால் தானே பெண்கள் கண்ணுக்கு அழகு?’ என்று பலபடி மனத்துக்குள் சிந்தித்தான். மீண்டும் ஒருமுறை அவள் கண்களை நோக்கினான். அப்பொழுது அவற்றில் சீற்றம் மறைந்திருந்தது. அதன் இடத்தை மென்மையும் மருட்சியும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தன. சலனப்பட்ட பார்வை மென்மையடைந்து நாணத்தை வீசிய

அயோக்யராயிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் சித்திரம் தீட்டி முடிந்ததும் எதற்காக என் இடையை வளைக்க வேண்டும் அந்த முரட்டுக் கையால்?" என்று தன்னைக் கேட்டுக் கொண்டாள். "இன்னும் கொஞ்சம் இடங்கொடுத்திருந்தால் மடம் பிடுங்கியிருப்பார்" என்றும் சொல்லிக் கொண்டாள் கோபத்துடன். அத்தனை கோபத்திலும் அந்த முரட்டுக் கையின் பலம், இடையை வளைத்து அழுத்திய போது ஏற்பட்ட இன்பம், இரண்டையும் நினைத்துப் பெருமூச்செறிந்தாள் பொன்னாச்சி. அந்தப் புருஷனுடைய முரட்டுத்தனம் தனக்குத் தேவையாயிருந்ததையும் புரிந்து கொண்டதால் தன்னை நொந்தும் கொண்டாள். "நாளை எத்துடன் முடியுமோ என்று நான் அவரைப் பொருள்படக் கேட்டேனே. என்ன துணிவுடன் கேட்டேன்? எனக்கு ஏன் வெட்கம் அடியோடு போய் விட்டது? தாசி குலத்தில் பிறந்த தோஷமா?" என்று வினவிக் கொண்டாள். "இல்லை, குலமில்லை காரணம். சிருஷ்டிதான் காரணம். பெண்ணின் பலவீனம்தான் காரணம்" என்று திட்டமாகச் சொல்லிக் கொண்டாள். அதே எண்ணச் சுழற்சியில் கண்களையும் மூடினாள்.

மறுநாள் காலை வழக்கம்போல் அவள் காவிரிக்குப் போகவில்லை. அரண்மனையிலேயே நீராட்டத்தை முடித்துக் கொண்டாள். துரிதமாக ஆடை புனைந்து கஞ்சுகத்தைச் சிறிது இறுகவே கட்டிக் கொண்டாள். தகளியை எடுத்து முகத்தை அழகு பார்த்தாள். முன்னுச்சி மயிர்கள் இரண்டை

எடுத்து அர்த்த சந்திரமாக பிறைநுதலுக்கு மேலே வளைத்து விட்டுக் கொண்டாள். அவள் இப்படி அழகில் கவனம் செலுத்துவதைப் பார்த்த இன்னொரு சேடி கேட்டாள், "இன்றைக்கு என்ன விசேஷம் ஹேமா?" என்று.

"ஒன்றுமில்லை" தகளியிலிருந்து கண்களை எடுக்காமலும் தலையைத் திருப்பாமலும் பதில் சொன்னாள் ஹேமா.

"இப்படி உன்னை நீயே அழகு பார்த்ததை இது வரை நாங்கள் பார்க்கவில்லையே!" என்று கேட்டாள் சேடி.

"அரசர் உத்தரவு." ஹேமா மேலுக்கு அலட்சியமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"அரசர் உன்னை அழகு பார்க்க உத்தரவு போட்டிருக்கிறாரா?"

"இல்லை."

"பின் ஏன் இந்தப் புது வழக்கம்?"

"புது வேலைக்குப் புது ஏற்பாடுகள்!"

"என்ன புது வேலை உனக்கு?"

"வேஷம் போடும் வேலை."

"வேஷமா?"

"ஆமாம், ஆண்டாள் வேஷம்" என்ற பொன்னாச்சி நகைத்தாள். அப்போது அங்கே விரைவாக வந்த பணிமகள் ஒருத்தி, "அவர் வந்து விட்டார்" என்றாள் பெருமூச்சு வாங்க.

“யாரடி அவர்?” சேடி கேட்டாள் சினத்துடன்.

“அவர்தான் ராஜமல்லர் வில்லிதாஸர். சித்திரச் சாலையில் காத்திருக்கிறார். சீக்கிரம் பொன்னாச்சியை வரச் சொன்னார்” என்றாள் பணிமகள்.

“இதோ வந்துவிட்டேன் என்று சொல்” என்றாள் ஹேமா பணிப்பெண்ணை நோக்கி. பணிப்பெண் திரும்பி வேகமாகச் சென்றாள்.

சேடி ஹேமாவை நோக்கினாள். “அப்படியா விஷயம்?” என்று வினவினாள். “அவருடன் உனக்கென்னடி வேலை?” என்றும் கேட்டாள்.

“அரசர் அளித்த வேலை?” என்றாள் ஹேமா.

“அரசரே அனுமதித்து விட்டாரா?” என்று சேடி நகைத்தாள். ஹேமாவும் நகைத்தாள். “போடி பைத்தியக்காரி, மல்லர் சித்திரம் தீட்டுகிறார். ஆண்டாளாக இருக்கும்படி அரசர் எனக்கு உத்தர விட்டார்” என்று சமாதானம் சொன்னாள் ஹேமா.

“அப்படியானால் நாயக நாயகி பாவம் சரியாகத் தீட்டப்படும்” என்று சேடிப் பொருள்படப் பேசினாள்.

ஹேமா சிரித்துக் கொண்டே வெளியே நடந்தாள். சித்திரச் சாலைக்கும் வந்து சேர்ந்தாள். அங்கு வில்லி தயாராயிருந்தான் வர்ணக் கோலுடனும் வண்ணக் கண்ணங்களுடனும். பொன்னாச்சி வந்ததும் அவளை ஒரு சித்திர சீலைக்கு முன்பு நிற்க

வைத்தான். அதில் கட்டிலும் பஞ்சணையும் இணைந்த சித்திரம் காட்சியளித்தது.

அதைக் கவனித்த ஹேமா கேட்டாள், “இந்தத் திரை எதற்கு?” என்று.

“இன்றைய பாட்டுக்கு” என்ற வில்லி, “அந்தத் திரைக்கு முன்பு நில்” என்று உத்தரவும் இட்டான்.

“என்ன பாட்டுக்கு அபிநயம் பிடிக்க வேண்டும்?” என்று ஹேமா கேட்டாள்.

“பத்தொன்பதாம் பாட்டுக்கு. சீலையை நன்றாகப் பார். குத்துவிளக்கு எரிகிறது. கோட்டுக் கால் கட்டில் இருக்கிறது. மேத்தென்ற பஞ்ச சயனம் இருக்கிறது. வேண்டியது நப்பின்னை. அதற்கு நீ இருக்கிறாய்” என்று பாட்டை விளக்கினான் வில்லி.

உணர்ச்சியால் நடுங்கினாள் ஹேமா. “கிருஷ்ணன்?” என்று கேட்டாள்.

“அதுவும் நீதான்” என்றான் வில்லி, “இது நாடகமல்ல, அபிநயம்” என்றான்.

தன்னைத் திடப்படுத்திக் கொண்ட ஹேமா, பாட்டின் அடிகளை அபிநயம் பிடிக்கத் தொடங்கினாள். தனுர்தாஸன் தரையில் உட்கார்ந்து சீலையில் சித்திரம் தீட்டத் துவங்கினான். பாட்டை மெல்ல முணுமுணுத்துக் கொண்டே அபிநயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்த ஹேமா, “நப்பின்னை கொங்கைமேல் வைத்துக் கிடந்த மலர் மார்பா” என்ற சொற்களை லேசாக இசை கூட்டி நின்ற

நிலையில் சற்று மல்லாந்து சட்டென்று திரும்பினாள் அபிநய கோலத்தில்.

அவள் திரும்பிய வேகத்தில் வில்லியும் எழுந்தான் உணர்ச்சிப் பெருக்குடன். தலையைப் பின் புறம் சாய்த்து உடலை வளைத்து நின்றதால் பொன்னாச்சியின் அழகுகள் அவனைத் திக்குமுக்காடச் செய்தன. கையிலிருந்த கோழி இறகு கீழே விழுந்தது. எதிரே சாய்ந்து அபிநயம் பிடித்திருந்த பொன்னாச்சியை நோக்கி இரண்டடி எடுத்து வைத்தான் வில்லி.

அவன் அருகில் வந்ததும் வளைந்த கோலத்தில் பொன்னாச்சியின் சொற்கள் குழைந்து வந்தன, “அரசர் செய்த தவறு” என்று.

“எது?” வில்லி பெருமூச்சு விட்டான்.

“பஞ்சையும் நெருப்பையும் அருகில் வைத்தது” என்ற பொன்னாச்சியின் கண்களில் விரகம் தவழ்ந்தது. வளைந்து நின்ற அவளை வில்லி தாவிப் பிடித்தான்.

7. நாயக நாயகி பாவம்

சூத்து விளக்கு எரிவதையும் கோட்டுக்கால் கட்டிலையும் மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மேல் கண்ணன் ஏறுவது வரையில் பொன்னாச்சி காட்டிய நாட்டிய முத்திரைகளையும், கண் அசைவுகளையும், கண்ணன் போல் குழல் முத்திரை காட்டியதையும், அவன் திருட்டுக் கண்களைத் தனது கண்களிலே அமைத்துக் கொண்டதையும், அவன் கோட்டுக்கால் கட்டிலின்மீது ஏற ஒற்றைக்காலை வைத்த அழகையும் அவள் காட்டிய வரையில் கோழி இறகில் மை தோய்த்து வேகமாக அதைச் சீலைமீது ஒட்டிக் கொண்டிருந்த வில்லிதாஸன், அவள் நப்பின்னை படுத்துக் கிடந்ததைக் குறிக்க நன்றாக வளைந்ததும் அடியோடு நிலைகுலைந்து போனான். வளைந்த நிலையில் எழுந்த அவள் அழகுகள் அவன் சித்தத் தையும் உணர்ச்சிகளையும் உலுக்கி விட்டதால் அவன் சரேலென்று எழிந்து கோழி இறகை வண்ணக் கிண்ணங்களின் மீது எறிந்துவிட்டுப் பொன்னாச்சியின் வளைந்த இடையைத் தனது கைகளால் வளைத்துப் பிடித்துக் கொண்டான். நப்பின்னையின் நிலையைக் குறிக்க அவள் வளைந்து மல்லாந்து நின்றதாலும் அதன் விளைவாகக் கண்முன் எழுந்த அழகுகளாலும் இடையைப் பிடித்த வில்லியின் கைகள் அவளைத் தன்னை

நோக்கி இழுத்தன. அவன் முகமும் அவள் சந்திர பிம்பங்களை நோக்கித் தாழ்ந்தது. அந்தச் சமயத்தில் தான் ஹேமா சொன்னாள், அரசர் செய்த தவற்றைப் பற்றி. பஞ்சையும் நெருப்பையும் பக்கத்தில் வைத்ததைப் பற்றி அவள் சுட்டிக் காட்டிய போது வில்லி சொன்னான், “உவமை தவறு ஹேமா” என்று. அவன் குரல் குழைந்து கிடந்தது. கண்களில் காமம் துளிர்த்து நின்றது.

ஹேமாவின் நிலையும் விவரிக்க இயலாததாயிருந்தது. எத்தனையோ ஆண்களைச் சீறி உதறித் தள்ளிய அவள் கண்கள் அன்று சீறவில்லை. அந்த வாசிப மல்லனின் பிணைப்பில் இருந்தபோது உணர்ச்சிப் பெருக்கால் மூடிக்கிடந்தன. சர்வத்தையும் அவனுக்குத் தியாகம் செய்யும் நிலையில் அவள் இருந்தாள் அந்த சமயத்தில். அந்த மயக்க நிலையில் கேட்டாள், “உவமை எப்படித் தவறாகும்?” என்று.

“பஞ்சம் நெருப்பும் அருகில் வைக்கப்பட வில்லை. உணர்ச்சி நெருப்பு நம் இருவரையுமே சுடுவதால் இரண்டு நெருப்புப் பொறிகளைத்தான் மன்னர் அருகில் வைத்தார்” என்ற வில்லிதாஸன், “ஹேமா, கண்களைத் திற” என்றும் சொன்னான் ரகசியமாக.

“எதற்கு?” அவள் குரல் பலஹீனமாயிருந்தது.

“அதைப் பார்த்துத்தான் நான் உனக்கு அடிமை யானேன்.”

“யாருக்கு யார் அடிமை என்பது விளங்க வில்லை.”

“உனக்கு நான் அடிமை. இல்லை இல்லை, உன் கண்களுக்கு நான் அடிமை. இல்லாவிட்டால் இந்த நிலை வந்திருக்குமா?”

இதைக் கேட்ட அவள் புன்முறுவல் கொண்டாள். சிறிதே கண்களைத் திறந்தாள். அவற்றை நோக்கிய வில்லிதாஸன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு எண்ணம் உதயமானதால் சிறிது சிந்தனை முகத்தில் படர்ந்தது.

ஹேமா வியப்பில் ஆழ்ந்தாள். தான் கண்ணைத் திறந்தது தவறோ என்று கூட நினைத்தாள். “என்ன சிந்திக்கிறீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

அவளை இறுக்கிய கைகள் லேசாகத் தளர்ந்தன. “ஹேமா! நீ கண்களைத் திறந்தாயல்லவா?” என்று கேட்டான் தனுர்தாஸன்.

“ஆமாம்” என்றாள் அவள் சிறிது சந்தேகத்துடன்.

“சிறிது திறந்தாய், முழுக்க திறக்கவில்லை.”

“ஆம், அதனாலென்ன?”

“உன் கண்களில் கண்ணன் கண்கள் தெரிந்தன எனக்கு.”

“என்ன?”

“ஆம், இருபத்திரண்டாம் பாட்டு நினைவுக்கு வந்தது.”

“இருபத்திரண்டா ?”

“ஆம் ஹேமா. செங்கண் சிறிது சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ என்று கேட்கவில்லை கோபிகைகள் ?”

“கேட்டார்கள்.”

“அப்படித்தான் திறத்தான் கண்ணன் தனது கமலக் கண்களை. நீயும் சிறிது சிறிதாகத்தான் திறந்தாய். ஆனால் உன் அழகு கண்ணனிடம் இருந்திருக்காது” என்ற வில்லிதாஸன், “ஹேமா! அந்த இடத்தை அபிநயம் பிடி” என்று கூறிவிட்டு, வளைந்த அவளை நிற்கவும் வைத்துவிட்டுத் திரும்பச் சட்டச் சீலை இருக்குமிடம் வந்து, எறிந்த கோழி இறகைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான்.

ஹேமா அவனை உற்று நோக்கினாள். அவன் ஸ்பரிசத்தால் ஏற்பட்ட உணர்ச்சி உன்மத்தம் அப்பொழுதும் அவளைத் தகித்துக் கொண்டிருந்தது. “பதினெட்டாம் பாட்டின் கதி என்ன ?” என்று வினவினாள் ஏமாற்றத்தால் ஏற்பட்ட சீற்றத்தால்.

“இரண்டையும் கலந்து எழுத முடியும்” என்ற வில்லிதாஸன், “கண்களைச் சிறிது சிறிதாகத் திற” என்றும் கூறினான்.

கிண்கிணி வாய்ச் செய்த தாமரைப் பூப்போல் சிறிது சிறிதாகக் கண்களை விழிக்கலானாள் ஹேமா. தனுர்தாஸன் கை ஓடியது சீலையில். கலை வேகத்தில் காம வேகத்தை மறந்தான்.

அவன் வேகத்தைக் கவனித்தாள். ஹேமா. நாயக நாயகி பாவம் எத்தனை உயர்ந்தது ! இந்த

முரட்டு மல்லனைக்கூடச் சித்திர வேலைக்குத் தூண்டி விட்டதே’ என்று எண்ணினாள்.

தனுர்தாஸன் எதையும் கவனிக்காமல் அன்று சித்திரத்தை முடித்தான். வளைந்த அவள் மலர் உடல் சீலையில் நப்பின்னையையும் தோற்கடிக்கும் அழகுடன் காட்சியளித்தது. கண்ணனாக அவள் கட்டிலில் ஏறிய காட்சியும் தத்ருபமாயிருந்தது. அவள் சிறிது சிறிதாய் கண்விழித்த காட்சியை ஐந்து விதமாகத் தீட்டியிருந்தான் தனுர்தாஸன். அதைக் கண்ட ஹேமா அவன் அருகில் வந்து நின்று, எதிரே அவன் தூக்கி வைத்த சட்ட சீலையை நோக்கினாள். அவள் இடது கை விரல்கள் அவன் வலது கைவிரலுடன் பின்னிக் கொண்டன “உங்கள் சித்திரத்தில் பொருளிருக்கிறது” என்றாள் பொன்னாச்சி.

“என்ன பொருள் ?” என்று கேட்ட தனுர்தாஸன் விரல்கள் அவள் விரல்களை நெரித்தன.

அவள் அவனுடன் நெருங்கி இழைந்து நின்றாள். “கண் திறப்பதை ஐந்து விதமாகத் தீட்டியிருக்கிறீர்கள்” என்றும் சொன்னாள்.

“ஆம் ஹேமா, அதனாலென்ன ?”

“ஐந்து இந்திரியங்களைக் குறிக்கின்றன உங்கள் கலை.”

“அப்படியா ?”